

SỐ 200

SOẠN TẬP KINH MỘT TRĂM TRUYỆN NHÂN DUYÊN

*Hán dịch: Đồi Ngô, Ưu-bà-tắc Chi Khiêm,
người nước Nguyệt chi.*

QUYỂN 1

Phẩm 1: BỒ-TÁT THỌ KÝ

1- Truyện Bà-La-Môn Mãn Hiền Thỉnh Phật Từ Xa

Tôi nghe như vậy:

Một thuở nọ Đức Phật ngự trong vườn trúc Ca-lan-đà, tại thành Vương xá.

Bấy giờ, ở phương Nam có một vị Bà-la-môn tên Mãn Hiền, là người có vô lượng tài bảo nhiều không thể tính kể, có thể ngang bằng với trời Tỳ-sa-môn. Ông là người có đức tin hiền thiện, bản tánh đằm thắm mềm mỏng, tự làm lợi ích cho mình và cho người, thương xót chúng sinh như mẹ thương con. Đối với ngoại đạo, Mãn Hiền mở các hội lớn, dọn bày nhiều món ngon, thường cúng dường trăm ngàn người ngoại đạo, mong được sinh lên cõi trời Phạm thiên.

Bấy giờ Mãn Hiền có một người bạn thân từ thành Vương xá, đến nước này, tới chỗ Mãn Hiền, khen ngợi tất cả công đức của Phật, Pháp, Tăng:

–Có bậc tiếng tăm vang xa, tam đạt trùm khắp, được gọi là Bà-già-bà. Hiền giờ Ngài ngự trong vườn trúc Ca-lan-đà ở thành Vương xá, được Thiên, Long, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-la-na, Ma-hầu-la-già, Nhân, Phi nhân, quốc vương, trưởng giả và dân chúng đều cúng dường, tôn trọng, khen ngợi sự tu tập của Ngài có ý vị hoàn hảo và nhiệm mầu trùm khắp thế giới. Tất cả chúng sinh đều kính trọng và thương mến.

Mãn Hiền nghe bạn khen ngợi công đức của Phật, sinh tâm kính tin, bèn lên lầu cao, tay cầm hương hoa, quỳ thẳng chấp tay, từ xa kính thỉnh Đức Thế Tôn mà nói như vậy:

Nay, nếu Đức Như Lai thật có công đức, xin hãy khiến cho mùi hương do con đốt bay tỏa khắp thành Vương xá và hoa con rải đây sẽ biến thành lọng hoa trong hư không ngay trên đỉnh Đức Phật.

Khi Bà-la-môn Mãn Hiền phát lời thệ như thế xong, hương hoa liền bay đến biến thành lọng hoa ngay trên đỉnh Đức Phật; khói hương phủ khắp thành Vương xá. Bấy giờ Tôn giả A-nan thấy sự biến hóa đó, liền bước ra bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, mây hương ấy từ đâu bay đến?

Đức Phật bảo A-nan:

–Ở phương Nam có một quốc gia tên là Kim địa, quốc gia ấy có vị trưởng giả tên là Mãn Hiền từ xa đã kính thỉnh Ta và chư Tỳ-kheo Tăng. Ta sẽ đến quốc gia ấy thọ Mãn Hiền cúng dường, các thầy đều hãy tự nương vào thần thông đến quốc gia ấy thọ thỉnh.

Bấy giờ các Tỳ-kheo vâng lời Phật dạy, nương hư không đến quốc gia ấy. Cách đền thờ không xa, Đức Phật dùng thần lực che khuất một ngàn Tỳ-kheo, chỉ hiện một mình Ngài tay cầm bình bát, đến chỗ Mãn Hiền.

Nghe Đức Phật đến, trưởng giả Mãn Hiền dẫn năm trăm đồ chúng mỗi người đều bưng trăm món ăn uống dâng lên Đức Như Lai. Mãn Hiền thấy Đức Phật Thế Tôn có ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu soi như trăm ngàn mặt trời, khoan thai nhẹ bước, oai nghi trang nghiêm. Mãn Hiền bước đến lễ dưới chân Phật, bạch:

–Lành thay! Thưa Thế Tôn, cúi xin Ngài rủ lòng Từ bi thương xót, hôm nay xin Phật thọ nhận các vật thực cúng dường của chúng con.

Phật bảo Mãn Hiền:

–Nếu ông muốn cúng dường, hãy bỏ thực phẩm vào bát này.

Mãn Hiền và trăm đồ chúng, mỗi người đều tự tay bỏ thức uống ăn mà mình mang theo vào bát Phật, nhưng bỏ mãi vẫn không đầy, mọi người đều cho là kỳ lạ.

Nhờ thần lực này mà tâm mọi người liền được điều phục, bát của ngàn vị Tỳ-kheo cũng đều đầy thức ăn; các Tỳ-kheo bỗng nhiên lại hiện ra và nhiễu quanh Đức Phật, Thế Tôn.

Lúc ấy trưởng giả khen là việc chưa từng có, liền gieo năm vốc sát đất, phát thế rộng lớn:

–Nguyện nhờ công đức căn lành cúng dường này, ở đời vị lai nếu có chúng sinh đui mù tối, con nguyện làm cho họ được mắt sáng; chúng sinh không nơi nương tựa, con nguyện làm nơi nương tựa; chúng sinh không ai cứu giúp, con nguyện cứu giúp họ; chúng sinh chưa giải thoát, con nguyện làm cho họ được giải thoát; chúng sinh chưa an ổn, con nguyện làm cho họ được an ổn; chúng sinh chưa vào Niết-bàn, con nguyện cho họ được vào Niết-bàn.

Trưởng giả phát lời nguyện ấy xong, Phật mỉm cười. Từ khuôn diện Ngài phát ra ánh sáng năm màu, chiếu soi khắp thế giới, lại biến thành rất nhiều màu sắc, ánh sáng này nhiễu Phật ba vòng, rồi trở lại nhập vào đánh Phật.

Bấy giờ Tôn giả A-nan bước ra bạch Phật:

–Như Lai là Bạc đáng tôn trọng, Ngài không bao giờ mỉm cười một cách vô cớ, vậy có việc gì khiến cho Như Lai mỉm cười như vậy. Cúi mong Đức Thế Tôn giải thích cho chúng con được biết.

Phật bảo A-nan:

–Nay ông có thấy trưởng giả Mãn Hiền cúng dường Ta không?

Ngài A-nan bạch:

–Vâng. Bạch Thế Tôn, con có thấy.

–Trải qua ba a-tăng-kỳ kiếp nữa ở đời vị lai, Mãn Hiền sẽ đầy đủ Bồ-tát hạnh, tu tâm đại bi, tròn đủ sáu Ba-la-mật, sẽ được thành Phật hiệu là Mãn Hiền, hóa độ chúng sinh nhiều không thể hạn lượng, vì vậy mà Ta mỉm cười.

Lúc Phật nói về việc nhân duyên của Mãn Hiền, trong đại chúng có người chứng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

quả Tu-đà-hoàn, có người chứng Tư-đà-hàm, có người chứng quả A-na-hàm, có người chứng quả A-la-hán, có người phát tâm Bích-chi-phật, cho đến có người phát tâm Bồ-đề vô thượng.

Lúc bấy giờ các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M